ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

...ΜΕ ΣΧΕΔΙΟ ΝΙΚΗΣ!

Όλγα Τσιλιμπάρη

Τα χρόνια της επιβολής των πρώτων μνημονίων δεν ήταν μόνο πέτρινα (και λέμε των πρώτων, γιατί η ιστορία αυτή έχει μακριά ουρά, φτάνει μέχρι τις σημερινές ευρωπαϊκές «ενισχύσεις», που δίνονται υπό όρους μνημονίων για το κράτος, δηλαδή τους φορολογούμενους πολίτες, και ως θαλασσοδάνεια για το μεγάλο κεφάλαιο). Εκτός από τη γρήγορη αποπτώχευση εκτεταμένων στρωμάτων του πληθυσμού, τη μεθοδική διάλυση του μεταπολεμικού κράτους πρόνοιας μέσω σαρωτικών ιδιωτικοποιήσεων και την εκκόλαψη του αβγού του φιδιού, με τη γενναιόδωρη χορηγία συστημικών κέντρων και μέσων ενημέρωσης, ζήσαμε τότε και στιγμές αγώνα και ανάτασης, αντλώντας πολύτιμα διδάγματα.

Ένα πολύχρωμο και ποικιλώνυμο κύμα αντίστασης, με κορυφαίες στιγμές τις μεγάλες διαδηλώσεις με παγκόσμιο αντίκτυπο, συνοδεύτηκε από μια εξίσου εκτεταμένη άνθηση δομών αλληλεγγύης, σε επίπεδο πόλης ή γειτονιάς, με δραστηριότητες που αγκάλιαζαν την υλική επιβίωση, τη διαχείριση των δημόσιων αγαθών, τη μόρφωση και τον πολιτισμό. Όλες αυτές οι λαϊκές και κινηματικές δράσεις δεν κατάφεραν, όμως, να συνολικοποιηθούν και να εκφραστούν πολιτικά με ενιαίο τρόπο σε ριζοσπαστική κατεύθυνση. Οι αναγκαιότητες και οι προσδοκίες της συγκυρίας κεφαλαιοποιήθηκαν πολιτικά από τον ΣΥΡΙΖΑ, με τα γνωστά σε όλους αποτελέσματα.

Όπως ήταν αναμενόμενο, ένα βαρύ πέπλο απογοήτευσης, βουβής οργής, ανασφάλειας και φόβου για το μέλλον κάλυψε τον αποδιαρθρωνόμενο κοινωνικό ιστό. Οι νέες συνθήκες ευνοούσαν τον ακραίο ατομικισμό, τη συντηρητικοποίηση, τη στροφή προς τον ανορθολογισμό και, εν τέλει, έναν εξαπλούμενο κοινωνικό εκφασισμό, που αντικατοπτρίστηκε στο μεσουράνημα νέων διαττόντων αστέρων, αυτή τη φορά του φασισμού με γραβάτα. Με άλλα λόγια, διαμορφώθηκε το ιδανικό πλαίσιο, ώστε να επικρατήσουν **τα τρία Ύψιλον: υποταγή, υποκρισία και υπονόμευση του διπλανού.** Είναι αυτά που οι κρατούντες ονομάζουν ατομική ευθύνη, νομιμότητα, αξιοκρατία,

αξιολόγηση...

Η πανδημία του κορωνοϊού αξιοποιήθηκε παντού πολλαπλά και επιδέξια από τις κυβερνήσεις και την οικονομική ολιγαρχία, για να επιβληθεί η πάση θυσία ανάταξη της κερδοφορίας του μεγάλου κεφαλαίου. Η διαχείριση της πανδημίας με όρους βιοπολιτικής ολοφάνερα τείνει να ολοκληρώσει το ξήλωμα των ελάχιστων ιχνών του κράτους πρόνοιας που απόμειναν (περαιτέρω υποβάθμιση της αγοραστικής δύναμης, των όρων διαβίωσης και της πρόσβασης στα δημόσια αγαθά ολοένα και περισσότερων νοικοκυριών, ακύρωση των στοιχειωδών εργασιακών δικαιωμάτων). Επιπλέον, διεξάγεται εκτεταμένη επίθεση, με όρους προπαγανδιστικής αλλά και γυμνής υλικής βίας, εναντίον των δημοκρατικών δικαιωμάτων και όσων συλλογικοτήτων και ατόμων τα υπερασπίζονται.

Φαίνεται να διαμορφώνεται ένα εξαιρετικά ρευστό κοινωνικό και πολιτικό τοπίο, μέσα στο οποίο διογκώνεται συνεχώς η λαϊκή δυσαρέσκεια. Μεμονωμένες, προς το παρόν, εστίες αντίστασης και διεκδίκησης, όπως πρόσφατα των οδηγών δικύκλου, των εργαζομένων στην εστίαση και τον τουρισμό, των υγειονομικών, των εκπαιδευτικών, αποσπούν μικρές αλλά σημαντικές νίκες, που αφορούν τα εργασιακά δικαιώματα αλλά και την προάσπιση της δημόσιας υγείας και παιδείας. Κομβικό στοιχείο της όλης προσπάθειας πρέπει να είναι **η ανασύνταξη των δυνάμεών μας,** όχι μόνο στο εσωτερικό κάθε κλάδου εργαζομένων αλλά και σε επαφή με τους υπόλοιπους αγωνιζόμενους κλάδους και το κοινωνικό σώμα γενικότερα. Αν περάσουμε **από τα τρία Ύψιλον στα τρία Άλφα, δηλαδή Αλληλεγγύη, Αγώνα και Αξιοπρέπεια,** βοηθάμε να ωριμάσουν οι υποκειμενικοί όροι που απαιτεί η επιτυχία κάθε εργατικού και κοινωνικού αγώνα(οι αντικειμενικοί όροι δεν είναι απλώς ώριμοι, κοντεύουν να σαπίσουν...). Στόχος μας θα είναι να ανοίξουμε το δρόμο προς νικηφόρες για τον κόσμο της εργασίας αναμετρήσεις στη δεκαετία του 2020. **Εδώ και τώρα,** στο χώρο εργασίας μας, στην πόλη και στη γειτονιά μας, στην Ελλάδα του σήμερα, στα Βαλκάνια, στην Ευρώπη, στον κόσμο ολόκληρο. Γιατί ανήκουμε στο μέλλον της ανθρωπότητας, εμείς και τα παιδιά μας!

Για να νικήσει ο κόσμος της εργασίας, χρειάζεται **σχέδιο νίκης,** που να βάζει πάντα τον πήχη και λίγο ψηλότερα από εκεί που μέχρι τώρα μπορούμε και αντέχουμε να φτάσουμε. Χρειάζεται εργατικό πολιτισμό, αυτοπεποίθηση και περηφάνια, που δεν επιτρέπει να «σκορπίζεται τ΄ ασκέρι» στην πρώτη δυσκολία. Ακριβώς επειδή στην παρούσα φάση ο αντίπαλος είναι αποφασισμένος για όλα, η ανυπακοή και η ρήξη είναι μονόδρομος. Προφανώς, το ζητούμενο είναι η ολοένα και μεγαλύτερη μαζικότητα και η συλλογική και συντεταγμένη πορεία μας. Η συνεχής σκλήρυνση της καταστολής και των κατά παραγγελία δικαστικών ετυμηγοριών ενάντια στους αγώνες είναι το τελευταίο χαρτί που παίζει ο

αντίπαλος(πριν πάει σε μέτρα εκτάκτου ανάγκης, πχ επιστράτευση), για να μας γονατίσει και να τα πάρει όλα. Δεν έχουμε παρά να του το κάψουμε, με μαζική ανυπακοή. Εννοείται ότι μια τέτοια γραμμή σύγκρουσης και νίκης δεν μπορεί να βγει από γερασμένες συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες. Οι διαδικασίες βάσης και **η δημοκρατία των γενικών συνελεύσεων** έχουν, πλέον, το λόγο, ώστε όλοι μαζί, ισότιμα και όχι με ανάθεση, να χαράξουμε την κατεύθυνση και τα όρια των αγώνων μας. Με όπλα μας τη συλλογική έλλογη βούληση και το συλλογικό δημοκρατικό ήθος διαλύουμε τα σκοτάδια του φόβου και της σύγχυσης.

Συνάδελφοι και συναδέλφισσες, «δουλευτάδες των χεριών και του μυαλού εργάτες», ψηλά το κεφάλι και πάμε γερά!

Κέρκυρα, 10-10-21
Όλγα Τσιλιμπάρη, εκπαιδευτικός
Μέλος ΕΛΜΕ Κέρκυρας